

Binnenland

Gezocht: een veilige plek voor

Laat je je kind opnemen in een instelling als je weet dat hij daar uren vastgebonden zit? De moeder van Mick staat voor dat dilemma. Haar zoon is zwaar autistisch en heeft ernstige gedragsproblemen. Thuis kan ze hem niet opvangen. Hoe twee jaar na de Brandon-affaire nog weinig is veranderd.

Tekst **Anneke Stoffelen**
Foto **Joost van den Broek**

Mick (14) samen met zijn moeder Sandra Heeremans.

Het is soms alsof je met een roofdier in huis samenleeft, had moeder Sandra Heeremans aan de telefoon gezegd. Maar op deze vroege ochtend is Mick relatief rustig. Hij ligt onder een dekbed te kraaien op de bank. Zijn rechterarm zit opgevouwen in de mouw van zijn T-shirt, alsof hij zijn arm gebroken heeft. 'Dat geeft hem een veilig gevoel', zegt Heeremans.

'Ooeoeeo!' Mick slaat een paar oerkreten uit. Buurman Ton Franken komt binnen. 'Ik hoorde hem tekeergaan, dus ik kom toch even kijken.'

De zwaar autistische Mick is pas 14, maar al een beer van een kerel. Met zware passen dendert hij even later in zijn pyjamabroek en met ontblote buik door het huis. Hij heeft de verstandelijke ontwikkeling van een kind van amper 2 jaar. Praten kan hij niet. Hij kermt.

Noodgedwongen verzorgt zijn alleenstaande moeder hem thuis, in een flatje in Haarlem. Daar woont ook Micks 16-jarige zus Nina. Het ge-

zinnetje leeft van het persoonsgebonden budget (pgb) van Mick. Tijd om te werken heeft Heeremans niet: de zorg voor Mick is meer dan een fulltimebaan.

In huis zijn de glazen ruiten in de tussendeuren om veiligheidsredenen vervangen door platen van doorzichtig plastic. Al heeft hij er daarvan afgelopen week ook eentje uitgeslagen. Op het balkon heeft Heeremans op kosten van de gemeente een tweede, hoger hek laten plaatsen. Eerder gooide Mick een keukentrapje van drie hoog naar beneden. 'Je moet er niet aan denken wat er was gebeurd als daar iemand had gelopen.'

Crisisopvang

Toen hij kleiner was, kon Mick in een zorginstelling nog in een groepje kinderen functioneren. Maar sinds hij de afgelopen 2,5 jaar de lucht in is geschoten en zijn gedragsproblemen almaar groter zijn geworden, is er geen instelling die hem passende zorg kan bieden.

Heeremans: 'De eerste crisis was in november 2010. Mick kreeg een paniekaanval en vloog mij aan, scheurde het vest van mijn lijf en gooide

me als een lappenpop op de grond. Ik zat onder de krassen. De volgende dag heb ik de instelling gebeld waar hij toen dagopvang kreeg: er moet nu iets gebeuren, ik kan het niet aan.'

Mick wordt in de crisisopvang geplaatst, in een kamer die volgens zijn moeder meer weg had van een cel. Het gaat daar alleen maar slechter. Hij is onrustig, verwondt zichzelf en probeert ertussenuit te knijpen. 'De tweede keer dat hij wegliep, had een begeleider per ongeluk het hek van het terrein laten openstaan. Op zijn skelter is hij ervandoor gefietst. Ze konden hem vijfenhalf uur lang niet vinden. De politie en brandweer zijn ingeschakeld, er is een Amber Alert verspreid (het landelijke waarschuwingssysteem bij urgente kindervermissingen, red.) en met een helikopter gezocht. Uiteindelijk vond een motoragent hem op een nabijgelegen camping.'

Na drie maanden op de gesloten afdeling wilde de zorginstelling Mick drie dagen per week tussen de senioren plaatsen. 'Maar dat kun je toch niet doen met een kind? Hij zou daar weer in een soort cel komen, met alleen een matrasje op de grond. Ik ben gaan kijken, maar kon

“Mick kreeg een paniekaanval, hij vloog mij aan en gooide me als een lappenpop op de grond

Sandra Heeremans, de moeder van Mick